

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Sžo/53/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200494
Dátum vydania rozhodnutia:	24.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012200494.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členov senátu JUDr. Ľubice Filovej a JUDr. Jany Henčekovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Borsodi Transít Foglalkoztatási Közhaszú Nonprofit Korlátolt Felelősségű Társaság, so sídlom Jászi. O. u. 3, 3600 Ózd, IČO: Cg.05-09-017581, Maďarsko, zastúpený JUDr. Ladislavom Csákóom, advokátom so sídlom v Rožňave, Hviezdoslavova ul. č. 4, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie v Bratislave, Ul. 29. augusta č. 8, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej z 31. januára 2012, číslo 13685-2/2012-BA, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 27. marca 2013, č. k. 15S/81/2012-40, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre z 27. marca 2013, č. k. 15S/81/2012-40 m e n í tak, že rozhodnutie žalovanej z 31. januára 2012, číslo 13685-2/2012-BA, z r u š u j e a vec jej vracia na ďalšie konanie.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 160,51 € na účet právneho zástupcu JUDr. Ladislava Csákóa, číslo účtu XXXXXXXXXX/XXXX, vedeného v UniCredit Bank Slovakia a. s. Rožňava, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd rozsudkom z 27. marca 2013, č. k. 15S/81/2012-40, podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia z 31. januára 2012, číslo 13685-2/2012-BA, ktorým žalovaná zmenila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky v Topoľčanoch z 12. augusta 2011 číslo 32062-46/2011-TO vo výrokovej časti tak, že vypustila text: „...§ 210 ods. 1 písm. a) zákona o sociálnom poistení...“ a doplnila text: „...§ 210 ods. 1 zákona o sociálnom poistení...“, a v ostatnej časti rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdila. Rozhodnutím z 12. augusta 2011 číslo 32062-46/2011-TO Sociálna poisťovňa, pobočka v Topoľčanoch podľa § 210 ods.1 písm. a) zákona č. 461/2003 Z. z., o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) rozhodla, že U., občanovi A., dňa 24. mája 2007 zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti (ďalej len „povinné poistenie“).

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že Krajský súd mal z administratívneho spisu žalovanej preukázané, že Národný fond zdravotného poistenia, odbor pre medzinárodné záležitosti a európsku integráciu z Maďarska požiadal o pomoc vo veci poistného vzťahu dočasných pracovníkov na Slovensku prijatých žalobcom ako personálnou agentúrou s cieľom poskytnúť ich slovenskej spoločnosti VALSABBIA SLOVAKIA, s.r.o., Bánovce nad Bebravou na základe zmluvy o dočasnom pridelení pracovníkov zo 14. mája 2007, z 15. decembra 2007 a z 28. decembra 2009. V mennom zozname osôb, ktoré pracovali na území Slovenskej republiky v uvedenej spoločnosti s ručeným obmedzením, bol uvedený aj U. S., ktorý tu vykonával prácu od 18. mája 2007 do 24. mája 2007. Žalobca nepreukázal, že mu príslušný orgán v Maďarsku vydal osvedčenie (tzv. formulár E 101) o tom, že zamestnanec podlieha právnym predpisom tohto štátu. Podľa názoru krajského súdu, žalovaný i prvostupňový správny orgán správne právne argumentujú uplatniteľnou legislatívou Slovenskej republiky a to tým viac, že v danom prípade nešlo o vyslanie zamestnanca na výkon práce do iného členského štátu, ale len o jeho dočasné pridelenie. S poukazom na § 14, § 15 a § 19 zákona o sociálnom poistení bol preto zamestnanec žalobcu v súvislosti s výkonom práce na území Slovenskej republiky povinne nemocensky a dôchodkovo poistený a rovnako v nezamestnanosti poistený. Krajský súd poukázal na to, že pán U. nebol síce v pracovnom pomere s VALSABBIA SLOVAKIA, s.r.o. Bánovce nad Bebravou, ale so žalobcom, ktorým bol na výkon práce v tejto spoločnosti pridelený a preto ustanovenie § 20 písm. a) zákona o sociálnom poistení treba vykladať v nadväznosti na skutočný výkon práce. Povinné poistenie preto U.A. zaniklo 24. mája 2007. Iný výklad by znamenal, že tento zamestnanec žalobcu by nebol počas tohto výkonu práce nikde povinne poistený. Krajský súd dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie žalovanej ako i jej postup sú v súlade so zákonom.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie. Namietal, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil. Nevyvodil žiadne závery zo skutočnosti, že správny orgán preskúmané rozhodnutie založil na zistení, že dotknutému zamestnancovi U. vznikol pracovný pomer na území Slovenskej republiky. Pracovný pomer na území Slovenskej republiky dotknutému U. nikdy nevznikol, lebo bol zamestnanom v hlavnom pracovnom pomere u žalobcu. Nemohlo mu potom vzniknúť a ani zaniknúť povinné poistenie. Ďalej poukázal na článok 13 ods. 2 písm. a) a články 14 až 17 nariadenia Rady EHS č. 1408/71, z ktorých nie je možné dospieť k záveru, že sa na menovaného vzťahovala slovenská legislatíva, keďže nebol nikde inde zamestnaný než na území Maďarska, a preto práve v dôsledku formulácie citovanej normy sa naňho nemôžu vzťahovať právne predpisy žiadnej inej krajiny než Maďarska. Aplikovateľnosť slovenského práva vylučuje podľa jeho názoru aj článok 14 ods. 1a cit. nariadenia. Podotkol, že vydanie osvedčenia (formulár E 101) príslušným orgánom nemá konštitutívny význam, s jeho vydaním alebo nevydaním sa nespája vznik, zmena či zánik právneho vzťahu resp. právnej skutočnosti, keďže aj samotné nariadenie upravujúce status quo hovorí o osvedčení len ako o formalite. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania vo výške 165,58 €.

Žalovaná žiadala napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. Uviedla, že svoj právny názor odôvodnila príslušnými koordinačnými právnymi predpismi, ktoré upravujú sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov v rámci členských štátov Európskej únie. Namietala, že v preskúmanom rozhodnutí netvrdila, že zamestnancovi vznikol na území Slovenskej republiky pracovný pomer, ale podľa § 178 ods. 1 písm. a) bod prvý zákona o sociálnom poistení rozhodovala o zániku povinného poistenia U. aplikovaním koordinačného nariadenia Rady (EHS) č. 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnané osoby, samostatne zárobkovo činné osoby a členov ich rodín pohybujúcich sa v rámci spoločenstva v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej aj „nariadenie“), ktorým je viazaná z dôvodu, že žalobca je agentúrou dočasného zamestnávania so sídlom v Maďarsku a dotknutí zamestnanci žalobcu, v danom prípade pán U., vykonávali prácu v období uvedenom v prílohe Zmluvy o dočasnom pridelení pracovníkov na území Slovenskej republiky v obchodnej spoločnosti VALSABBIA SLOVAKIA, spol. s r.o., Bánovce nad Bebravou. Vychádzajúc z článku 13 (2) (a) nariadenia je zamestnanec žalobcu pokrytý systémom sociálneho zabezpečenia členského štátu, v ktorom vykonáva svoju činnosť, a to aj napriek skutočnosti, že má bydlisko na území iného členského štátu alebo že sa sídlo alebo miesto podnikania podniku alebo

jednotlivca, ktorý ho zamestnáva, nachádza na území iného členského štátu. Dotknutí zamestnanci žalobcu by podliehali v oblasti sociálneho zabezpečenia legislatíve Maďarska len v tom prípade, ak by im Maďarsko ako vysielajúci štát vystavil na obdobie, kedy vykonávali práce na území Slovenskej republiky, formulár E 101 (potvrdenie o uplatniteľnej legislatíve). Legislatíva Maďarska by sa v oblasti sociálneho zabezpečenia aplikovala aj v prípade, ak by vecne príslušný úrad v Maďarsku po vzájomnej dohode s Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky udelil dotknutým zamestnancom žalobcu na čas, kedy vykonávali práce na území Slovenskej republiky výnimku podľa článku 17 nariadenia. Ďalej poukázal na články 11 a 80 nariadenia a na rozhodnutie č. 181 z 13. decembra 2000, publikovaného v Úradnom vestníku Európskej únie, ktoré precizuje podmienky vyslania upravené v nariadení a na Kódex dobrej praxe, z ktorých vyplýva, že formulár E 101 je nevyhnutným dokladom preukazujúcim uplatniteľnú legislatívu pre sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov. Zamestnanom žalobcu nebolo vystavené v Maďarsku potvrdenie o uplatniteľnej legislatíve (formulár E 101), nebola udelená výnimka podľa článku 17, preto nie je možné určiť uplatniteľnú legislatívu podľa článku 14 (1) (a) alebo článku 17 nariadenia tak, ako uvádza žalobca v odvolaní. Z vyjadrenia Országos Egészségbiztosítási Pénztár (OEP), Nemzetközi és Európai Integrációs Főosztály, Budapešť vyplýva, že formuláre E 101 nemôžu byť vystavené. Na zamestnanca žalobcu U. v období od 18. mája 2007 do 24. mája 2007, kedy vykonával práce na území Slovenskej republiky, sa vzťahuje v oblasti sociálneho zabezpečenia legislatíva Slovenskej republiky a to aj napriek skutočnosti, že bydlisko tohto zamestnanca a sídlo jeho zamestnávateľa sa nachádzajú na území Maďarska. Počas obdobia určeného zamestnávateľom je potom povinne nemocensky poistený, povinne dôchodkovo poistený a povinne poistený v nezamestnanosti podľa zákona o sociálnom poistení.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10, § 246c a § 250ja O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je potrebné vyhovieť.

Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej v spojení s prvostupňovým rozhodnutím (pobočky) o zániku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti zamestnancovi žalobcu, U., občana A., s účinnosťou od 24. mája 2007.

Sociálne poistenie zamestnancov, pohybujúcich sa v rámci Európskej únie v relevantnom období upravovalo nariadenie Rady (EHS) č. 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov a ich rodiny, ktorí sa pohybujú v rámci spoločenstva.

V zmysle II. hlavy, článku 13 (9) ods. 1 nariadenia osoby, na ktoré sa vzťahuje toto nariadenie, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu.

Podľa článku 13 (9) ods. 2 písm. a) nariadenia pokiaľ články 14 až 17 neustanovujú inak, na osobu zamestnanú na území jedného členského štátu sa vzťahujú právne predpisy tohto štátu dokonca aj vtedy, ak má bydlisko na území iného členského štátu alebo ak sa sídlo alebo miesto podnikania podniku alebo fyzickej osoby, ktorá ho zamestnáva, nachádza na území iného členského štátu.

Podľa článku 14 ods. 1 písm. a) nariadenia článok 13 ods. 2 písm. a) sa použije s nasledujúcimi výnimkami a výhradami: osoba, ktorá je zamestnaná na území členského štátu podnikom, pre ktorý zvyčajne pracuje, a ktorá je vyslaná týmto podnikom na územie iného členského štátu, aby tam vykonávala prácu pre tento podnik, naďalej podlieha právnym predpisom prvého členského štátu za predpokladu, že predpokladané trvanie tejto práce neprekročí 12 mesiacov a že nie je vyslaná s cieľom, aby nahradila inú osobu, ktorá ukončila dobu svojho vyslania.

Podľa názoru odvolacieho súdu v konaní nebolo dostatočne preukázané, či zamestnanec žalobcu, ktorý vykonával na základe Zmluvy o dočasnom pridelení pracovníkov na území Slovenskej republiky prácu v období od 18. mája 2007 do 24. mája 2007, podlieha v oblasti sociálneho zabezpečenia právnym predpisom Slovenskej republiky alebo právnym predpisom Maďarska.

Nebolo sporné, že žalobca je personálnou agentúrou so sídlom v Maďarsku, ktorá na základe Zmluvy o dočasnom pridelení pracovníkov prideľovala svojich zamestnancov prijatých v Maďarsku na výkon činností na území Slovenskej republiky v spoločnosti VALSABBIA SLOVAKIA, spol. s r. o. so sídlom v Bánovciach nad Bebravou, Partizánska ul. č. 73.

Na základe Zmluvy o dočasnom pridelení pracovníkov vykonával U. činnosť na území Slovenskej republiky od 18. mája 2007. Formulár E 101, na základe ktorého by tento zamestnanec podliehal právnemu poriadku vysielajúceho štátu, teda Maďarska, a ktorý by zbavil zamestnanca a zamestnávateľa plniť povinnosti v oblasti sociálneho zabezpečenia v členskom štáte, v ktorom vykonával činnosť, nemal vystavený.

Na podklade uvedených skutočností žalovaná vyslovila názor, že na U. sa vzťahuje v oblasti sociálneho zabezpečenia právny poriadok Slovenskej republiky s odkazom na článok 13 (2) (a) nariadenia, teda jeho použitie odôvodňuje všeobecné pravidlo, určujúceho uplatniteľnú legislatívu podľa miesta výkonu práce.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však dospel k záveru, že žalovaná nepostupovala v konaní tak, aby presne a úplne zistila skutočný stav veci.

Možno súhlasiť s právnym názorom žalobcu, podľa ktorého sa považuje za formalitu vystavenie formulára E 101, o čom svedčí už aj názov článku 11 vykonávacieho nariadenia č. 574/72 (formality v prípade vyslania zamestnanca na iné miesto podľa článku 14 ods. 1 a 14b 81 nariadenia a v prípade dohôd uzatvorených v súlade s článkom 17 nariadenia). V žiadnom prípade však nemožno bez ďalšieho skúmania podmienok, upravených v rozhodnutí Správnej komisie Európskych spoločenstiev pre sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov č. 181 z 13. decembra 2000 (ďalej aj „rozhodnutie správnej komisie č. 181“) vysloviť záver, podľa ktorého ak vysielajúci štát zamestnancovi nevystavil formulár E 101, dokladujúci skutočnosť, že na jeho základe dotknutý zamestnanec podlieha legislatíve vysielajúceho štátu, sa na zamestnanca vzťahuje právny poriadok Slovenskej republiky.

Žalovaná charakteru formulára E 101 dostatočnú pozornosť nevenovala. Z rozhodnutia správnej komisie Európskych spoločenstiev pre sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov č. 181 z 13. decembra 2000 bodu 6 vyplýva, že formulár E 101 by bolo vhodnejšie vydať pred začatím danej doby; môže však byť vydané počas tejto doby alebo dokonca po jej uplynutí, v takom prípade môže mať retroaktívny účinok.

Z uvedeného možno vyvodiť, že formulár E 101 je možné vydať i po uplynutí doby vyslania, a preto žalobkyňa bola povinná dôsledne sa zaoberať aj podmienkami pre uplatňovanie článku 14 ods. 1 nariadenia a spolupracovať s príslušnou inštitúciou Maďarskej republiky, ktorá povinnosť jej vyplýva nielen z nariadenia (čl. 84 a čl. 86), ale tiež z predmetného rozhodnutia správnej komisie č. 181, resp. vyzvať žalobcu na dodatočné predloženie formulára E 101.

V ďalšom konaní bude nutné, aby žalovaná spolupracovala s príslušnou inštitúciou Maďarskej republiky (čl. 84, čl. 84a a čl. 86 nariadenia). Najmä bude potrebné vyžiadať si potvrdenia o registrácii uvedeného zamestnanca, prípadne či mu bola registrácia právoplatne zrušená a odkedy k tomu došlo a na základe akých rozhodnutí, preveriť, či prípadné zrušenie registrácie zamestnanca nebolo následne maďarským súdom zrušené. Z administratívneho spisu vyplýva (č. I. 30), že poisťný pomer zamestnanca žalobcu na základe rozhodnutia maďarského súdu nebol zrušený a naďalej trvá, a preto bude tiež potrebné overiť si uvedenú skutočnosť (resp. okolnosť či neprebíha v takej veci súdne konanie o preskúmanie rozhodnutia o výmaze poistenia v Maďarsku) aj v prípade uvedeného zamestnanca. Bez preverenia týchto skutočností žalovaná nemôže rozhodnúť tak, aby nedošlo k dvojitému poisteniu z rovnakého titulu v dvoch štátoch Európskej únie.

Okrem uvedených pochybení, žalovaná svojím postupom v správnom konaní odňala tiež možnosť konať pred správnym orgánom zamestnancovi žalobcu pánovi U.. Z administratívneho spisu žalovanej vyplýva, že rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočky Topoľčany z 19. augusta 2011 číslo 32578-46/2011-TO

bol uvedenému zamestnancovi žalobcu ustanovený opatrovník na obhajovanie jeho práv z dôvodu, že účastník konania nemôže konať samostatne, pretože jeho pobyt nie je známy. Toto rozhodnutie bolo doručované verejnou vyhláškou podľa § 212 ods. 14 zákona o sociálnom poistení.

Podľa zákona o sociálnom poistení doručenie verejnou vyhláškou použije organizačná zložka Sociálnej poisťovne v prípade, keď účastníci konania alebo ich pobyt alebo sídlo nie sú jej známi (§ 212 ods. 13 zákona o sociálnom poistení). V administratívnom spise sa však nachádza zoznam osôb ako príloha listu Národného fondu zdravotného poistenia, Budapešť z 30. novembra 2009, číslo 12-5732/2009 (č. 1. 17), v ktorom pod číslom 29 je uvedený aj pán U. spolu s dátumom narodenia aj adresou jeho bydliska. Pobyt účastníka teda pre žalovanú, resp. prvostupňový orgán nebol neznámy a preto nebolo možné z uvedeného dôvodu ustanoviť mu opatrovníka a doručovať rozhodnutie o ustanovení opatrovníka verejnou vyhláškou. V ďalšom konaní sa žalovaná vysporiada aj s týmto nezákonným stavom.

Neuniklo tiež pozornosti odvolacieho súdu, že výrok rozhodnutí správnych orgánov neobsahuje zákonom predpísané náležitosti, lebo nie je v ňom uvedené ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, čo je v rozpore s § 209 ods. 3 zákona o sociálnom poistení (nestačí uviesť ustanovenie týkajúce sa vecnej príslušnosti organizačnej zložky správneho orgánu).

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa preto podľa § 220 O.s.p. zmenil tak, že rozhodnutie žalovanej z 31. januára 2012, číslo 13685-2/2012-BA, podľa § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

V ďalšom konaní bude potrebné, aby žalovaná doplnila dokazovanie naznačeným smerom, postupovala v úzkej spolupráci s príslušnou inštitúciou Maďarskej republiky tak, aby žalobca a jeho zamestnanec neboli ukrátení na svojich právach, a aby prípadne došlo s príslušnou inštitúciou Maďarskej republiky k dohode o legislatíve uplatniteľnej na daný prípad. Nové rozhodnutie vo veci žalovaná riadne odôvodní, pričom sa vysporiada so všetkými námietkami žalobcu. Vysporiada sa aj s otázkou, či bolo rozhodnuté o vzniku poistenia zamestnanca podľa slovenskej legislatívy, prípadne ako v takej veci rozhodol súd, alebo o nej prebieha súdne konanie.

O náhrade trov celého konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 246c ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov za úkony, ktoré účelne vynaložil na uplatnenie práva, ktoré právny zástupca vyčíslil podaním doručeným súdu 29. septembra 2013.

Advokátovi patrí odmena, ktorá predstavuje:

- za dva úkony právnej pomoci á 127,17 € podľa § 11 ods. 4, § 14 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z. (príprava a prevzatie zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom, podanie žaloby z 29. februára 2012), to je 254,34 € - 2 x režijný paušál 7,63 €, to je 15,26 € - za dva úkony právnej pomoci á 130,17 € podľa § 11 ods. 4, § 14 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z. (účasť na pojednávaní dňa 27. marca 2013 a podanie odvolania z 2. mája 2013), to je 260,34 € - za jeden úkon právnej pomoci 43,39 € (ďalšia porada s klientom z 2. mája 2013) podľa § 11 ods. 4, § 14 ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z. z. v spojení s § 20c vyhl. č. 655/2004 Z. z. - 3 x režijný paušál 7,81 €, to je 23,43 €

- za jeden úkon právnej pomoci 64 € (účasť na vyhlásení rozhodnutia 24. septembra 2014)

- 1 x režijný paušál 8,04 €

Odvolací súd žalobcovi z vyúčtovanej náhrady nepriznal náhradu za úkony právnej pomoci - písomné stanovisko z 25. februára 2013 a podanie zo 6. decembra 2013 z dôvodu, že tieto úkony právnej pomoci nepokladá za účelne vynaložené. V písomných stanoviskách žalobca neuvádza žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by neboli tvrdené už v žalobe, resp. v odvolaní, pričom judikatúra najvyššieho súdu je odvolaciemu súdu známa.

Podľa § 250k ods. 1 veta prvá a tretia O.s.p., ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania a môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Dôvody hodné osobitného zreteľa videl Najvyšší súd Slovenskej republiky najmä v tom, že v

prejednávanej veci ide o jedno z opakovaných konaní (ďalšie napr. 9Sžso/15/2013, 9Sžso/51/2013, 9Sžso/37/2013, 9Sžso/33/2013, 1Sžso/10/2013, 1Sžso/21/2013, 10Sžso/11/2013, 10Sžso/20/2013), ktoré sú skutkovo veľmi obdobné s totožnou právnou otázkou, týkajúcou sa uplatnenia práv žalobcu v predchádzajúcom správnom konaní. Tomu zodpovedali aj jednotlivé podania úspešného žalobcu, čo do rozsahu aj ich obsahu, vrátane ich dopĺňania a spresňovania. Na druhej strane pri svojom rozhodovaní o výške náhrady trov odvolacieho konania prihliadol aj na povinnosť právneho zástupcu riadne plniť procesné povinnosti žalobcu, a to najmä pri dodržiavaní lehôt a pokynov konajúcich súdov.

Po zvážení oboch uvedených hľadísk, znížil Najvyšší súd Slovenskej republiky požadovanú náhradu trov konania a priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 1/5 z celkovej sumy 668,80 €, čo zodpovedá sume 133,76 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobcovi nepriznal cestovné a náhradu za stratu času v súvislosti s pojednávaním dňa 27. marca 2013, keďže cestovné a náhrada za stratu času v súvislosti s týmto pojednávaním už boli žalobcovi priznané v konaní vedenom pod sp. zn. 10Sžso/20/2013.

Náhrada za cestovné a náhrada za stratu času za účasť na vyhlásení rozhodnutia na odvolacom súde dňa 24. septembra 2014, bola advokátovi priznaná v plnom rozsahu vo veci vedenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 9Sžso/51/2013.

Náhrada trov právneho zastúpenia na súde prvého a druhého stupňa predstavuje spolu sumu 133,76 € + 20 % DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky) 26,75 €, čo činí spolu 160,51 €.

Celkovú výšku priznaných trov konania v sume 716,11 € je žalovaná povinná zaplatiť na účet právneho zástupcu navrhovateľa, vedený v UniCredit Bank Slovakia, a. s. Rožňava č. XXXXXXXXXXX/XXXX do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (§ 149 ods.1 v spojení s § 160 ods.1 O.s.p.).

Žalobca uplatnil aj náhradu trov za zaplatený súdny poplatok vo výške 66 €. Konanie vo veciach sociálneho poistenia je od poplatku oslobodené podľa § 4 ods. 1 písm. c) zákona o súdnych poplatkoch. V zmysle § 11 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch sa poplatok vráti, ak ho zaplatil ten, kto nebol povinný platiť a o tomto vrátení poplatku rozhodne i bez návrhu súd, ktorý bezdôvodne zaplatený poplatok prevzal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.